

Střípky z historie: Jezdci apokalypsy na Moravě a ve Slezsku 1620

Třicetiletá válka patří k jedné z nejkrvavějších evropských válek, divoké a kruté nájezdy Lisovčiků vyvolalo znechucení i mezi žoldáky, kteří byli zvyklí na násilí.

Střípky z historie

Jezdci apokalypsy na Moravě a ve Slezsku

Dne 3. února 1620 překračují slezské hranice poblíž Siewierzu podivní jezdci, které dosud ve Slezsku neviděli, a kteří se podle pověstí nazývají Lisovčikové. První zastávkou jsou vesnice v pruhu z Tarnowskie Góry do Bytomu.

Obyvatelé Tarnowskie Góry díky jejich divokému vzhledu a provokativnímu chování zavírají brány města a zdraví tyto nezvané hosty, kteří vypadají jako kozáci nebo jiní lupiči, svými děly. Kromě toho právě probíhá třicetiletá válka a všude jsou hladoví vojáci, takže je lépe být opatrný a neotevírat brány podezřelým lidem.

Krátce před úsvitem Lisovčikové sedí na koních a odjíždějí na jih. Každý diví, jak může skupina několika tisíc lidí cestovat bez nákladních povozů. Ale takto jezdili tito jezdci jako kdysi nájezdní Tataři a ujeli tak i více než 50 km denně.

Krátce před polednem vstoupil do Pszczyny předvoj skupiny Lisovčiků, který pro obyvatele města uspořádal demonstraci teroru a loupeže.

Na začátku přivázali starostu vesnice ke koňskému ocasu a nešťastníka několikrát táhli po tržišti, poté před očima zkamenělých měšťanů úplně vyplnili a zapálili několik stánků. Takhle Lisovčikové „bojovali“.

Následujícího dne cválali dále na jih, vyplnili a zapálili Strumień a Skoczów, poté vstoupili do Čech a začali rabovat protestantské kacíře, kteří se vzbouřili proti císaři. Po čtyřech dnech namáhavé jízdy, kterou překonali 70 km denně, se Lisovčikové dostali na okraj Vídně a vzbudili tam děs a hrůzu.

Ze strachu ze zrady, protože se domnívali, že jsou válečníky vyslanými protestanty, je nechtěli pustit do města. A až po delších jednáních byli přijati do Vídně a zahrnuti mezi císařská vojska. Od této chvíle se budou několik let účastnit kampaní třicetileté války na straně katolické armády.

Lisovčikové jako formace byla vytvořená na území Ruska během takzvané Smuty, kdy bylo Rusko ponořeno do domácí války a úplného zmatku, který využila dobrodružná šlechta napadáním množství Rusů, aby je decimovali a obohatili se.

Jeden z náčelníků, Aleksander Lisovčik, shromáždil kolem sebe skupinu militantní šlechty a vytvořil jezdecký sbor nezávislý na nikom, který se postupem času změnil na vícejazyčnou hordu zabývající se hlavně loupežemi a útoky. Po skončení Smuty se Lisovci vtrhli do polské oblasti a stali se nebezpečím a hrozbou pro bezpečnost a život obyvatel, ať přijeli kamkoli.

Když císař požádal o pomoc Zikmunda III. Vasu, byl rád, že mu jako „Geschenk“ (dárek) v boji proti protestantským kacířům poslal celou skupinu Lisovčiků.

Zprávy o nemilosrdných lisovčických hordách se rychle šíří po celém Slezsku a profylakticky se každý stává ostražitým a s mušketou připravenou ke střelbě a rapírem pozdravuje každého, kdo vypadá a chová se jako Kosaken (kozák), jak jim Slezané běžně říkali.

A tak již v dubnu 1620 poblíž Namysłowa slezská a moravská vojska (na Moravě Lisovčikové spáchali mezi protestanty skutečné masakry) v boji zničili prapor skupiny Lisowczyků kapitána Stefana Ligęzy. Uvádí se, že Ligęza pocházel z polské oblasti Sandomierski a další pak z Velkého a Malopolska a Litvy.

Dvacet čtyři Lisovčiků, zajatých pro loupežnictví a loupeže, bylo oběšeno ve Vratislavi, kde se nikdo nestaral o to, že bandité jsou šlechtici, protože jako šlechticům by jim za podobné činy nespádl ani vlas.

V květnu byla v blízkosti Lehnice zničena v boji další větev skupiny Lisovčiků, kteří se po překročení hranice, stejně jako jejich předchůdci, pohybovali po Slezsku jako kobylky, ničili a pálili osady, se kterými se setkali.

Ze 600 nájezdníků se do Vídně dostává jen 250, zbytek je zabit nebo popraven na šibenici jako bandité. Poté navštíví Slezsko několik dalších smeček, spíše jen za účelem loupeže, kteří budou vyhubeni jako nejhorší škůdci.

Třicetiletá válka patří k jedné z nejkrvavějších evropských válek, divoké a kruté nájezdy Lisovčiků vyvolaly znechucení i mezi žoldáky, kteří byli zvyklí na násilí, zejména po zprávách o znesvěcení mrtvol vytažených z hrobů.

Proto byli Lisovčikové císařem posláni zpět ke králi Zikmundovi III Vase, a to navzdory skutečnosti, že císař byl ochoten vidět ve svém vojsku kdejakého žoldáka.

Štěpán Křivánek

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Sít víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté - Sít víry](#)